

5. szám.
Jun. 2-án 1860.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ar : Évharmadra, azaz máj.—aug. hóra **2** pft., vagy **2** ft. **10** kr. uj pénz; két évharmadra, azaz máj.—decemberi hóra **4** pft. vagy **4** ft. **20** kr. uj pénz. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvárusnál. — **Kiadó-hivatal :** Pesten egyetem-utca 4-dik szám.

VI. kötet.

LEGYEN ÚGY, MINT RÉGEN VOLT!

„Legyen úgy, mint régen volt!
Legyen úgy, mint régen volt :
Tele légyen a magyarnak
Tele légyen a magyarnak
Mind itezéje, mind pinczéje, mind a bolt.“
Régi nóta.

Legyen úgy, mint régen volt!
Legyen úgy, mint régen volt :
Hogy ne legyen a magyarnak
Hogy ne legyen a magyarnak
Sem dolmányán, sem jó hírén semmi folt.

Legyen úgy, mint régen volt!
Legyen úgy, mint régen volt :
Hogy ne ártson a magyarnak
Hogy ne ártson a magyarnak
Sem a Duna, sem a Tisza, sem az Olt.

Legyen úgy, mint régen volt!
Legyen úgy, mint régen volt :
Hogy halljanak a magyarrúl
Hogy halljanak a magyarrúl
Dicsőséges tetteket is, nem csak szót.

Legyen úgy, mint régen volt!
Legyen úgy, mint régen volt :
Hogy ki szereti a magyart,
Hogy ki szereti a magyart,
Még akkor is soká éljen, ha megholt.

Legyen úgy, mint régen volt!
Legyen úgy, mint régen volt :
A magyar név dicsősége,
A magyar név dicsősége
Égjen, mint a nap, ne változzék, mint a hold.

Legyen úgy, mint régen volt!
Legyen úgy, mint régen volt :
Hogy becsülje meg a magyart,
Hogy becsülje meg a magyart
Mind a német, mind az oláh, mind a tót.

Legyen úgy, mint régen volt!
Legyen úgy, mint régen volt :
Adjon Isten a magyarnak,
Adjon Isten a magyarnak,
Két kezével, boldog égből, minden jót.

K—s M—n.

Majus—augustusi teljes számokkal még szolgálhatunk.
A január—aprilisi számok már elfogytak.

A SZERELEM ÉS A KISKUTYA.

Valyon mi köze lehet a szerelemnek és a kiskutyának egymással?

Az én kedves barátom, Tóni, nagyon szerelmes volt egy fiatal szép lyánkába; a kibe én épen nem voltam szerelmes.

Nem azért, mintha én a csunya lányokba volnék szerelmes, vagy hogy fölöslegesnek tartanám valakit szeretni, a kit már más is szeret; hanem csak azért, mert az egyik szeme kék volt, a másik meg fekete.

— Totó! vigyázz magadra; ez a kétféle szem nem jelenthet semmi jót; az egyikkel rád kacsint, a másikkal meg másra; a kék szemével hü marad hozzád, a feketével megcsal.

Totó azt felelte rá, hogy az nem igaz; sőt inkább a kétféle szempár a nappalt és az éjszakát egyesíti magában, s tulajdonképen ő mindig a hűtelen, mert egy kékszemű és egy feketeszemű kedvese van.

Hanem hát nekem nem tetszett a dolog, s Antalnak sokat kellett miatta szenvedni.

— Látod, ha elveszed, bajod lesz velem; mert nem nevezheted „feleségnek“ hanem csak „²/₄-ségnek.“ Lehetetlen, hogy két különböző férfi oldalbordájából ne volna alkotva; ne vedd el.

Totó aztán dühbe jött, felmondta a barátságot:

— Mit beszélsz te nekem? Apám vagy te nekem? anyám vagy te nekem? bátyám, vagy néném vagy te nekem? Keresztapám vagy te nekem? Semmim sem vagy! Még csak háziuram sem! Mit állsz az én boldogságom lovai elé? Azt mondom, hogy „haó!“ s ugorj félre, mert elgázoltatlak. Csak azért is elveszem.

Miután pedig én csakugyan nem tudtam bizonyítani sem azt, hogy apja, anyja, bátyja vagy nénje avagy keresztapja, de még csak háziura is volnék, kénytelen voltam félreállani az utjából s hagyni őt kerékkötő nélkül alakocsikázni a házasság völgyébe. Ha szerencséje van, meglehet,

hogy féluton beledül az árokba s csak a kezét töri ki; ha pedig szerencsétlennek hivatott, akkor leér a völgybe s kitöri a nyakát.

Csakugyan szerencséje volt s feldült a feleton hintájával.

Egy este nagy resolúcióval jön hozzám:

— No pajtás, nem veszem el Lehelkét.

— Tán kiadott rajtad?

— Nem. Valamit tapasztaltam nála.

— Ugyan mit?

— Hát ezelőtt egy órával a kertben sétálgatunk, andalogtunk, érzelgettünk, én verseket is mondtam, ha jól emlékezem rá; ő kaczagott fölöttük, s én azt hittem, hogy így csak az angyalok kaczaghatnak; — a midőn véletlenül elénk ténfereg egy kis kölyök pumikutya, valami öt-hetes kis ebecske, a mi még csak úgy evezik a földön a talpaival, mikor megy s ez a Lehelke elé érve, furcsa hizelkedéssel kezdi a farkát csóválni, persze még azt is most tanulja, s egyik fülét hegyesen felemeli, a másikat meg alákonyítja.

Én nem tudnám úgy. — Erre Lehelke lehajol a kiskutyához s megfogva annak hozzáemelt hegyes fülecskéjét két fehér újjacsakájával, annál fogva felemeli a levegőbe. A kis ebkölyök ordított, viczánkolt, Lehelke pedig nevetve fenyegeté másik fehér keze mutató újjával: „no no: hallgatni szépen, meg nem mukkanni!“ mig aztán szegény kis teremtés csakugyan elhallgatott s úgy maradt fülénél fogva a levegőben függve. Azután Lehelke megint letette a földre; a kis pumi nagy nyöszörögve odább tipegett; Lehelke úgy nevetett rajta. Én pedig alig vártam, hogy a felsőkabátomhoz jussak és jojczakát kívánhasak neki. Ugy hiszem ez elégséges búcsúvétel további nem találkozásra. Nem, tisztelt barátám, az én füleim nem állanak ki ilyen manővereket.

Igy mentette meg Tóni barátomat a kis pumikutya egész életére való veszedelemtől.

J. M.

Csizma-koszt.

Sovány Lázár barátom veszedelmesen benne volt a száraz nyavalyában. Orvosa az ismeretes halzsírgyógymóddhoz folyamodott, és Sovány barátomnak meg határozott időben és adagban csukamáj-olajjal kellett hizlalgatni az ő soványságát.

Egyszer véletlenül találkozom vele, s egész részvétellel kérdezem:

— Hát hogy s mint élhatsz még kedves Laczim?

— Czudarul barátom — felel ő — képzeld csak, egy kosztra kerültem a csizmámmal.

Domine Csákó!

X. professor igen jó ember volt, azér is a pajkos diákokkal sokszor meggyült baja; szemtől szembe kikötöttek vele; ha a dominék hibáztak, hát még az öreg volt az oka. No de őt azért phlegmájából nem igen tudták kihozni, hanem hol egyik, hol másik perversus nebulóval tett jót; történt egyszer, hogy a calculus kiosztással valamelyik frater ilyen II akasztófa forma jegyű calculust talált — csak úgy véletlenül — az öreg úrtól kapni. Egész indignatióval eltelve ment az érdekelt tanár úrhoz, és interpellálni merészkedett, hogy miért tette azt övele a reverendissime, holottó azt nem érdemelte. Az öreg sok beszéd után, csak hogy szabaduljon az erőszakoskodótól — megígérte, hogy javítást tesz a dolgon. A mint tehát eltávozott a deák, az öreg úr is kikísérte a tornáczig, nehogy valamikép még visszaforduljon; a csordás épen akkor ereszté haza a marhagyülekezetet, s a tanár úr tehene, mely hozzá volt szokva, hogy estvenkint az úrfiaktól egy darab sós kenyeret kapjon, most is e jó hiszsemben egyenesen a kilépő tanárhoz közeledik feltartott orral, az öreg úrnak feje még most is calculusosztással levén tele, hirtelen védő állásba teszi

kiterjesztett karjait, s félelmes retirálása közben így szól:

— Juj! domine Csákó; eminentiát adok.

Ember tesz fogadást.

Élt, az-az, hogy most is él U. városában egy hírhedett kártyahős — *a többi közt*, ki rendesen addig brennolgat, míg nem alles brennt, mignem a regressi-rung minden reménye füstbe ment.

Egyszer beég kegyetlenebbül, mint azelőtt.

Egy jóakarója elérkezettnek hiszi a megtérítés idejét, s ilyen kérő szavakkal fordul feléje:

— Ugyan édes Elek, ne kártyázzék már az Istenért, hisz örökösen csak veszít, — s utoljára is, mi lesz magából? tönkre jut.

— Igaz, jól mondja, nem kártyázom többet; igéri E. a magábatérés bünbánó hangján.

— Nem bizony maga addig, míg újból egy kártyázó clubbra nem akad.

— Igaz — jól mondja — *csak addig.*

Szabad hónap.

De ha már a hónap szabad, miért nem az egész év is? szabad péntek, szabad szombat, szabad szappanoszni.

Hogy mi légyen tulajdonkép a szabad hónap, jól tudják azok, a kik pálinkafőzéssel foglalkoznak.

Egy ilyen szabad hónapban megjelenik a közjegyző Gy. székely helység községi háznál hivatalos ügyek igazítása végett, a holott is már begyülve levén a falu rende, a jegyző sorjába veszi az előbbi otlíte alkalmával kiadott parancsokat, s egész hivatalos komolysággal felszólítván a helység biráját, kérdezi: mindazokat teljesedésbe vette-e? De, fájdalom, a törvénytevő asztalon kényelmesen végig könyökölt birótól, rövid feletül mindenik pontra csak ezt kapá:

— *Szabad hónap uram!*

Az orvos és a darú.

E. úr későn ment haza a casinóból, midőn jelenti inasa, hogy beteg a daru.

— Hívd elő az orvost — mond az úr.

Az orvos felkelve ágyából elment.

— Rendeljen ennek a szegény darunak valamit édes barátom, látja beteg, nagyon borzas a tolla.

Az orvos, ki másféle beteget gondolt a háznál, megnézi a darut, és:

— Jó lesz neki hideg lábvizet adatni — szól hideg vérrel.

MAGYAR KLASSZIKUSOKBÓL.

„Elvonnék én, csak adnának.“

Petőfi.

Gondolják hogy hárman vannak.

Nem régen a n—i kiállástól egy rozzant, paraszt szekéren viteté magát két tanuló. Kocsisuk mindig nógatá kettős fogatát :

— Gyí te Bogár, Bátor, Kedves!

S midőn e nevetséges hajtás oka felől kérdeztek :

— Hagyják uraim! azt, gondolják hárman vannak s nagyobb kedvvel mennek — volt a gubás atyafi felelete,

A hatos mint varasgyík.

Csakhamar azután, hogy divatba jött a néhai hatost *piczulá*-nak titulázni, hirtelen futamodik, hogy ezen elnevezést tovább használni hatóságilag tiltva van. E tájban bemegy a székelyasszony egy fűszeres boltba s előkeresvén egy hatost, lepöngeti a pudlira s eként szól:

— Kérem szépön, édös bótos úr, adjon neköm *erre* egy rúd szappant.

— Mire hugám? ingerkedék a kereskedő, észre vevén, hogy a nő a *piczula* nevet kimondani nem meri.

— Hát erre a *varasgyík*re néé.

Ki ne bosszankodnék?

— Nézd csak pajtás, hogy csipem én el azt az egész sajtot onnan az ajtóból — szól egy furfangos baka a másikhoz, egy sajtarus előtt megállva, hol jelvényül egy sajt volt kitéve — állj csak szóba azzal az áruossal. És csakugyan végre is hajtá a csinyt, míg ez szóval tartá a boltost.

Alig távoztak néhány lépést, kiveszi zsebéből a bicsakot s felakarja a sajtot metczeni; de csak most veszi észre, hogy esztergályos műhelyben készült az *fából*, nem a svájezerájban.

Méltó haragra lobbant erre katonánk, egész indignációval lép az árus elébe, és ezen szavakkal dobja lábaihoz a fa-sajtot :

— Az úr meg másszor az apját tegye bolonddá.

Miért nem jó némelyeknek fejjel a lovak felé fordulva ülni.

Búcsún volt Zsémberi úr a szomszédfaluban egy ösmerősénél; s éjszakára fordulván már az idő, fogatni parancsolt, midőn Agárdi úr egy falujabeli kurta compossessor, ki egyszersmind komája is volt, mámoros fejjel bebotorkál a szobába, és alázatosan meginstálja tekintetes komáját, hogy sziveskednék őt magával haza vinni, miután ő csak gyalog jött hazulról s visszafelé útját lábai gyengesége miatt nem fogja birni megtenni.

Zsémberi úr ki hirtelen haragu, de jó humorú egyéniség volt, megboszankodva komája mértéktelenségen, megtagadá annak kérését, s durván visszautasítá azt; mire a megszégyenített jámbor ember csüggedt fejjel botorkál ki a szobából, s elkeseredett szívvel indul utnak, de alig fél-uton megtagadák lábai a szolgálatot, s mámoros fejjel terült el a poros országuton.

Azon közben Zsémberi úr is kényelmesen hintáztatva magát utikocsijában nyugodtan szunyokált ruganyos szénaülésén, midőn a kocsis egy erőszakos hirtelen rántására, majd csak ki nem fordult kocsijából.

— Nos mi az? — kérdé ingerült hangon szitkozódó kocsisát, ki a megböszült két első lovat alig tudta megtartani, hogy a magas országuton le ne kanyarodjék.

A szolgálatkész hajdú gyorsan ugrott le a bakról s megnézve a lovak ijedelme okát, egy fekete tárgyat látva, mely az uton keresztbe feküdt; avval a jelentéssel jött a kocsi ajtajához, hogy nemzetes Agárdi uram

öntudatlan állapotban itt fekszik keresztül az uton s csak Isten őrizte, hogy keresztül nem gázoltunk rajta.

— Nos hát keltsd föl, hadd üljön föl, — szólt a magába szállt, s előbbeni tettét megbánó úr; s midőn a feltámasztott elázott koma szerénységéből a kocsis mellé akart telepedni, rárivalt: — Nos hova akarsz oda ülni! nem tudod azt, hogy a disznónak nem szabad fejjel a lovak felé lenni, mert megdöglik.

Likmezz Mária.

Döbröghi urambátyámat, ha egyéb nem, adósságok miatti többszörös bepereltetései is megtanították a mostani törvénykezési stíl egy-két sarkalatosabb kifejezé-

seire, mint pd. Wechsel, Tagsatzung s több efféle. Ezen ismereteire támaszkodva néha neki-neki bátorodott s önerején is megpróbálta a hivatalos iratok értelmének kikutatását.

Többek közt egyszer kap megint a törvénytől egy hozzá címzett hivatalos iratot, melyben körülbelül az adaték tudtára, hogy egy korábban meghatározott Tagsatzung, mely épen Gyertya-szentelő Boldog Aszszony napjára — németül Maria Lichtmess — esnék, ez oknál fogva más napra tétetik át.

Veszi urambátyám az irást, s nagy figyelemmel baktat keresztül rajta, ha valamiképp belekapaszkodhatnék az értelmibe. De ime a jupiteri szemöldök egyszerre csak ránczokba húzódnak össze, kétségbe vonhatlan tanújeleül holmi balsejtelmeknek.

— Öcsém uram, öcsém uram! kiált rá egy épen jelenlevő németül tudóra — jöjjön csak ide, nézze meg ezt az irást, hogy a . . . (az itt következett gonosz kívánságokat majd más alkalommal.) Miféle Likmetz Mária-nak (Maria Lichtmess) volnék én megint adóssa, mikor még a híret se hallottam soha?

Kedves szomszédság.

(Egy pesti hónapos szobának gyönyörűségei.)

Tisztos burger volt a férfi,
Drágalátos szent a nőke :
Az torzonborz, ez meg síma,
Amaz barna, emez szóke.

Jámbor házastársak voltak —
Szerették is egymást nagyon;
Együtt mentek sétálni a
Stadtwájdliba vasárnapon.

Békességesen is éltek,
Csak úgy néha veszekedtek :
Csak reggeli hat órától
Este tízig pörlekedtek.

No de az is megesett ám,
Hogy csend volt *egy egész napon!*
— Természetes : mikor a férj
Avvagy a nő nem vala honn.

Más különben ha pöröltek
Hallgatnom volt mulatságos :
Lévén a fal miközöttünk
Nem valami vastagságos.

A nő gyengéd ajkairól
Csak úgy dült a szedte-vette —
Mikor ékes nyelveckéjét
Mint az orsót megpergette.

Pattogott, mint a csatában
Pattog a sok apró puska,
Közbe morgott a nagy ágyú :
Férjem uram durva hangja.

Csata is volt az, de szörnyű! . . .
Mutatja a harcznak tere :
Poros palló . . . zuzott tükör . . .
Malter, mit a bot levere.

Kitört székláb és sodrófa
— Pogánykori buzogányok —
Rettenetes duellumban
Vadul összecsattogának.

Mikor a nő atakra szállt . . .
Mikor a férj megretirált . . .
Mikor avantgárdája már
Menhelyt az ágy alatt talált . . .

De jaj teste *centrumának!*
Megtámadták hátul-felül.
S míg pufolták : az *utóhad*
Rúgdalózott kegyetlenül . . .

S az a szitok, az az átok,
Az a csörpör, az a lárma . . .
Oh jaj nekem : mért kell lennem
Szomszédommal szomszédságba?!

Leülök az asztalomhoz,
— Levén persze dühös iró —
Gondolkozom . . . s hát oda át
Kezdődik a patallió.

Van dicső tárgy a szomszédban
Harczi dalra balladára :
A férj és nő most rohannak
Egymás ellen *vad* csatára.

Keze csipejére téve,
Bartviss-söprű a kezébe . . .
Bartviss-söprű van azéba,
Függönyrúd meg emezébe . . .

Trombita zúg : a férj ordít;
Dob pereg : az asszony pöröl;
Dobog a ló : *ők dobognak*
Futkosván az asztal körül.

— Hogy tudjak most irni : midőn
Ily harez foly a szomszédomba . . .
Még hozzám is általüthet
Egy nagy ménkű tüzes bomba! —

S megátkozom keservemben
A civódás Schwartz Bertholdját :
A ki föltalálta a *pert* —
A *haragnak* *puskaporát*.

Házasság élet, házasság élet!
Ez a te gyönyörűséged?
Mióta ők szomszédaim :
De megütáltak téged!

Utállak és félek tőled,
Jobban mint az ördögöktől,
Sőt még jobban félek tőled :
Ugy, mint a *hitelezőktől*.

— Héj sok ezer ágyú készült
Birminghamban Angliában :
Ámde mind e tengerágyut
Hoznák ellenem hiában.

Mert ha mind, mind, kiszögezve
A mellemnek állítanak,
Aztán — hogy ne moczczanhassak —
Lábam présbe szorítanak :

„Házassodj meg! — mondanák most —
Avvagy vége életednek!“
— „Irgalom! . . . de már ha így van
Inkább — *nőtlenül* *halok meg!*!“

Th—i K—n.

Kapd le koma.

Nem volt az akor olyan rossz, mint a milylyennek Brockhaus & Comp, hinni szeretik s nemis volt igen régen, midőn a székely ember három forint értékű ügyében az udvarig perelhetett. Azon időben nem volt ritkaság czondrás székely atyafiakat látni Bécs városában. Az atyafiak ezen bécsi expedícióiról, melyeket — közbe legyen mondva — nagyon takarékosan szoktak volt megtenni, igen sok furcsa adoma maradt fenn közöttük; egy azok közül ez alábbi is.

Két atyafi megérkezik egyszer Bécsbe, s az első napon csirkehúst ebédelvén, azt erszényükhez képest nagyon borsosnak találták, melynélfogva abban állapodtak meg, hogy másnap csak tojást egyenek hajában, mely bizonyosan kevesebbe fog kerülni.

És úgy lőn, a miként elhatározzák.

Az egyik megtöri a feltalalt tojást oldalban, s ime — nagy bámulatára egy csirkefő bugygyan ki belőle.

— Kapd be koma! mert ha a német meglátja, majd ennek is felrántja az árát.

Székely kritika.

(A tősgyökeres székelyember eszejárása és gondolkozás módja — ha azt a maga szüz eredetiségében ellessünk sikerült — a mily mértékben humoros és így egyszerismind szeretető, ép annyira jellemző, és így figyelemre méltó.)

X. székely városkában egy a papnöveldeből csak akkor kikerült káplánka prédikált.

Isteni tisztelet után találkozik a plébános megyebirájával, s kérdi tőle:

— No hát megyebíró uram, mit mond az új káplánomról?

— Én bizony csak annyit mondok tisztelendő uram hogy ha az az ifjú ember *kiolvassa magát, s kitakarodhatik* — hát még ritka fain pap fog válni belőle.

Párbeszéd

a két kecskéhez címzett vendéglő kocsmárosa és egy vidéki kartársa közt:

Két kecskés. Nekem két éves zabom is van, a forradalom alkalmával négy forintért adhattam volna mérejtét, s most hármát sem adnak érte.

Vidéki. Ha még a forradalom alkalmával eladhatta volna, úgy önnek zabja legalább is tizenegy éves.

K. Hogy is ne! — Én a tavali forradalmat értem.

V. Taval nem volt forradalom.

K. Dehogyan nem; hát Olaszthonban?

V. Ott háború volt.

K. Hát az nem mindegy?

V. Nem bizony. Látja komám a forradalmat úgy kell képzelnie, mintha egy jól befojtott hordója tele volna újbórral, s ez elkezdvén forni a zárt hordóban, annak dongáját belülről kilökné. A háborút pedig kép-

zelje egy tele hordó üllepedett óbor képében, melynek dongáját egy markos legény kívülről belöki.

Igy értette meg a kecske vendéglőse, hogy mi különbség van a háború és a forradalom közt, de ő erre azt felelte, hogy mindegy neki, ha a bor így is úgy is elfolyik.

Fentszóval gondolkozó.

(Olvasó.) No már micsoda badar beszéd ez megint. Ki hallott ilyet. Fentszóval gondolkozni. Bizony csak sokat tud füllenteni ez az „Üstökös“.

— De kérjük alássan most az egyszer nem füllentünk. Tessék csak figyelni majd elregéljük. Tehát:

Élt Szegeden egy öreg, kedélyes gyógyszerészsegéd, névszerint S—la, kinek az a megrögzött szokása volt, hogy fentszóval gondolkozott azaz, azon tárgy nevit mit a gyógyszerertárban kértek tőle, mindaddig ismétlé — öntudatlan — fentszóval, míg az illetőnek ki nem szolgáltatta, ha ezt ki elégité, jött a másik, akkor ismét azon tárgy nevit hajtogatta, mire a harmadik következett, és így tovább, egész nap beszélgetett magában.

Egyszer meglátogattam őt egy barátommal. Beszélgettünk mi egy pamlagon ülve, ő pedig rendelvényekre gyógyszereket készített.

Bejön egy csinosan öltözött menyecske és odahajol S—lához, s valamit sugott fülibe, hihetőleg azon tárgy nevét, mire szüksége volt, de a mit világértsem akart velünk tudatni.

Az öreg megértvén a kívánt tárgy nevét, elkezd tipegni azon tárgy felé, hol azt lenni tudta és folytonosan ismétlé magába:

— Szaladok, futok, szaladok futok. Két garason bécsi rongyot, két garason bécsi rongyot, bécsi rongyot. És ezt mindaddig mondogatá magában, míg egy papirba göngyölve oda nem teszi az álványra. De csak ekkor veszi észre, hogy nincs a ki elvigye, mert a menyecske szégyenletibe azelőtt már vagy öt percczel kiosont.

Már hogy mire használta volna ezt a bécsi rongyot, azzal nem szolgálhatok.

(Olvasó-ő.) Ha még ezt se tudja, nagyon együgyű ember lehet maga.

Hálálkodás.

— Kedves barátom! Isten hozott, be régen nem láttalak, azóta egészen megnőttél, hogy érzed magad?

— Köszönöm édes barátom, meglehetősen, de úgy veszem észre, te is egészen kinőtted magad.

— Hogy-hogy? én csak olyannak tudom magam miolta nem láttalak, mint elválásunkkor, hanem látom hogy neked már egészen hasat eresztett a tokád.

— Igaz az barátom, de neked is megnőtt a homlokod, maholnap a fejed tetejét éri.

Kakas Márton emléklapjaiból.

A német kérdés?

Tudjuk hogy van olasz kérdés?
 Orosz kérdés, spanyol kérdés,
 Déli és nyugati kérdés.
 Miknek bajos megoldása,
 Oly gubancz az, oly csomólék.
 Ketté vágni! így a legjobb.
 Német kérdés is nagyon már.
 Tán a dán és Slezvig-Holstein?
 Nem: de egy kis mopszkutyáért:
 Mostan történt, most a héten.
 „Mégy az utamból, te piszkos!”
 Szól egy tiszt a kis kutyához:
 „Hah, uram: enyím e kutyka!”
 Szól a másik felriadva,
 „Sértve benne én vagyok meg:
 Most ezért halálra vívünk.”
 És a két vitéz legottan
 Bajvívásra kelt, kiálltak
 Tíz lépés distantiaról
 S lőttek négy izben egymásra;
 Jó szerencse, mindakettő
 Oly vékony volt, mint a nádli,
 Nem talált golyó beléje.
 Ily harag volt egy kutyáért
 Anno ezer nyolczszáz hatvan.
 A midőn a Bundestagban
 Harminczhárom rizsmát írtak
 Arról: hogy (hohó, elég már! Szerk.).

— F. úrnak nagy hajlama volt a pipasárgítás és csavargáshoz. Egyszer jó barátainak egyike figyelmezteti, miért nem készül a birói vizsgára; majd megbukik.

— Mindegy — felel ez, — ha az országot szervezik, úgy sem lesz rám szükség, ha pedig átbocsátanak és még sem szervezik, elesapnak.

— A magyar annyira *katona*-nemzet, hogy még költői közül is annak emel legegőbb szobrot, a ki *Katona*.

— No iszen, igazán olyan méltatlan adom ezt a bért tanító úrnak, hogy . . .

— Nem tudom miért?

— No, hát esztendő alatt csak egyszer se verte meg azt a kölyköt; neheztele a mostoha anyja.

— Tudja mit — monda a rektor. — Ezt a véka zabot azért adta, a miért esztendeig tanítottam a fiát! hozzon még egyet, azért osztán verni fogom — esztendeig!

— Elszakadt cipőjét foltozgatá egy arszlán, s boszszankodva mondá e mütéten csudálkozó barátjának:

— Bár a frakkom szakadt volna el.

— Ugyan miért? kérdé barátja.

— Azért, mivel a suszternál már nincs hitelem, de a szabónál még van.

— Befogták a cigányt, s a főbiró ráivalg:

— Szólj, te loptad a süldőt?

— Talán bolond vagyok kivallani, süsse hát ki fő-tistelendő solgabiró úr, azsirt van a tírvinysik.

R é b u s z .

A 4-ik számbeli rébusz megfejtése.

„Kisfaludi.”

Szerkesztői sub rosa.

— Sok oldalról felszólításra, hogy minő újabb kiadását Széchenyi István képeinek lesz legjobb megszerezni; sietünk figyelmeztetni hazánkfiat, hogy mindenféle furcsa képet ne igen vásárolgassanak össze, mert azoknak legnagyobb része sehogy sem hasonlít a dicsőített hazafihoz. Mi legajánlatosabbnak találjuk azokat az arcképeit, a mik 1849 előtti korszakból való képét mutatják a legnagyobb magyarnak. A későbbieket látni nem jól esik: fáj! Nekünk ez az igazi Széchenyi, így láttuk mi őt nagy-nak, így maradt meg emlékezetünkben; ez az ideál, mit nem feledhetünk; ilyen arcképe kapható életnagyságu mellképben Heckenastnál, rajzolta Rohn, és Osterlammnál egész alakban, fényrajz szerint. Nekünk ezek tetszenek legjobban.

— Kakas Márton köszönetét küldi az ismeretlen delnőnek, ki őt egy kakastaréjos diadémmal körített sikkával megtisztelte. Hanem elcsuktuk az orra elől, s nem engedjük neki viselni, mert ha fölteheti, nem dolgozik semmit, mindig azon töri a fejét, valjon ki készíthette ezt?

— X. úrnak Szegedre. Tudja kegyed, nekünk politizálni nem szabad, hanem ha szereti kegyed figyelemmel kísérni a természeti tüneményeket, észrevehette tiz esztendő óta, hogy valahányszor a német lapok azt hirdették, hogy a *tengeri kigyó* megint mutatta magát, ugyanakkor mindig elővették azt a hirt is, hogy *Deák Ferencz* memorandumot ír.

— Elfogadható művek. A gondolhoz. Kanász-részvét. Hogy lehet bodza nélkül izzadni? Pisztráng néhány adomája. G. r. E. egy pár élceze jó, de rébuszai nagyon tekervényesek. Salamandra adomái. Kenéz küldeménye. K. M. J. adomái. K. A. Bonyka közlései. Föl a kalappal! Négy lábú fenyümadarak. Miképen járt az óra és mellekletei.

— Nem adhatók. Bagoly Tóbiás versei. Czinkotai küldemény nagyon ismeretes.

— Kukoricza János lapja rendesen jár, csak meggesse érte otthon a postát! Adomái jók.

Felelős szerkesztő s kiadó-tulajdonos: **Jókai Mór.**

Lakása: Magyar-utca 21. szám.

Nyomatott Landerer és Heckenastnál Pesten, 1860.

(Egyetem-utca 4. sz.)